

Tabor

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov
TABOR je last in vestnik Tabora SPB
Mnenja Zveze Tabora SPB predstavljajo članki,
ki so podpisani od Glavnega odbora.
Izdaja ga konzorcij.

Predsednik: inž. Anton Matičič

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila:
za lastništvo lic. Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

TABOR is the voice of the
Confederation of the United Slovene Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación
de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

Director: Ing. Antonio Matičič,
Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.
Propietario: lic. Ivan Korošec

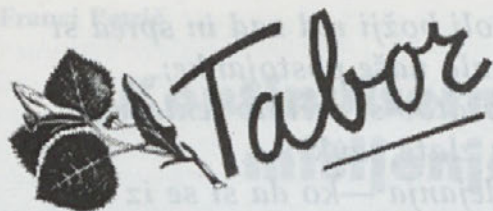
Composición, diagramación, armado e impresión (tisk):
Talleres Gráficos VILKO S. R. L.
Estados Unidos 425 - C1101AAI Buenos Aires, Argentina
Tel. (54-11) 4362-7215/4307-1044 - Fax: (54-11) 4307-1953
E-mail: vilko@ciudad.com.ar

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 321.385

NAROČNINA: Za vse države 20 USA dolarjev.

Naročila, reklamacije, nakazila, pošiljajte na naslov:
Bogoslav Šušteršič,
Gral. Vacca 988
(1686) Hurlingham, Pcia. Buenos Aires, Argentina.

Dopise, članke in ostalo pošto pošiljajte na naslov:
Ivan Korošec,
A. Lanz (C. 24) 4391,
(1884) Berazategui, Pcia. Buenos Aires, Argentina.

*Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!*

Noviembre-Diciembre 1999 • Buenos Aires • November-December 1999

Izseljenskemu staremu letu

*Prezorjeno, z božjo poroko in čnopeklensko
zavoro otovorjeno staro leto, v muki spočeto
onstran atlantskih valov v domovini in vznožju
andskih vrhov v tujini, leto Previdnost božje,
vrženo v vznožje bede med črede brezdomne, med
nasedle mornarje in krmarje brodolomne:*

*le zatoni, zatoni z divjimi cikloni in viharji
v svoji sivi, trnovigrivi zarji!*

*Našim zidarjem si s kladivom
rdečim drobilo mere in šestila;*

*našim klicarjem si z gromom laži preglasilo
klice trobila;*

*našim stražarjem vsevprek si lomilo
in krhalo meče brez bojne sreče;*

*našim vrtnarjem si zvrhalo lačne košare
z osatom prevare;*

*našim kovačem izpod kladih si suvalo nakovala;
našim oračem si kralo božje oral!*

*V boju za nov, bolj božji red zad in spred si
naskakovalo naše postojanke;
okoli naših vratov si metalo jeklene
in zlate zanke;*

*naša snovanja, dejanja —ko da si se iz njih
norčevalo— si trmasto vozlalo v mreže, uganke!*

*Naša krdela si suvalo med brezni pred žrela
pogube, brez ljubezni nisi držalo nobene obljube!*

*Trnovi krog naših nog nisi sklenilo z našimi
rojstnimi pragi;*

*sleherni naši sragi v glinasti čaši naših dni
si rajši kot vina srčne krvi ali pelina prililo.*

*Toda navzlic tvojemu besu v našem očesu ni
solza, z naših lic groza obupov ne plapola;*

*očiščena kupa našega srca ne pozna strupa!
Zaradi tvojih udarcev in razlitih ali razbitih*

*kozarcev naši načrti niso strti; naša vodila
ni črna viharna sila moči ugasila!*

Nismo šibkejši, niti razbiti, ne zapisani smrti!

*Močnejši kakor kdajkoli doslej, gremo naprej
v novo leto brez boli v svetlejši zarji duha,*

*v trdnejši veri in upu, v trušču in hrupu svetovnih
cest in velemest, z vedno bolj čilo silo srca,*

upajoč, da bo Bog obroč naših nog zožil

*in položil venec zmage na naše rane in srage,
da bo započeto našo graditev dogradil med*

*viharji svetá ter nas presadil, v zrel narod zbrane,
v polno zoritev - domá...*

Bogdan Budnik

„Kontinuitetni vzorci mišljenja“

„Delal sem po zakonih.“ Tako je bojda odvrnil eden od slovenskih oznovcev, ko so mu očitali, da je v času komunistične diktature zasliševal oporečnike in tiste, ki so se zdeli totalitarnemu sistemu nevarni. Pokojni škof Stanko Lenič (po krivici zaprt sedem let, od tega več kot dve v samici!) ga je resda imenoval „humanist z očali“, kar naj bi pomenilo, da edini med zasliševalci ni bil surov, a njegovega deleža pri vzdrževanju sistema in zatiranju ljudi to še ne opraviči. Delo v Ozni je bilo zaupano najbolj preizkušenim kadrom, ki so stoodstotno pripadali sistemu. Izgovor omenjenega nekdanjega oznovca je najboljši odsev časa, v katerem živimo, kjer le malo ali prav nič ne govori v prid spremenjenega mišljenja vodilnih ljudi preteklega sistema, ki so se povrh vsega dobro znašli v novi družbi. Na zakone so se na tak ali na podoben način sklicevali pred sodišči tudi nacistični in fašistični obsojenci. Kljub temu jih je v Nurenbergu zadela pravična kazen. Tudi mednarodno sodišče v Haagu obeta enako neprizanesljivost, ko gre za ogrožanje človeškega življenja in širše skupnosti. Tako se ščiti demokratična družba. Ko gre za ogrožanje obstoja posameznika in naše domovine, mlade države Slovenije, bi moralo biti enako.

Dandanes še zdaleč ne moremo spregledati dejstva, da nekateri, ki so v totalitarnem sistemu krojili usodo ljudi, to hočejo brez sramu početi tudi danes. Zato poskrbijo kar sami s svojim obnašanjem, saj za dosego političnega vpliva in moči ne izbirajo sredstev (revolucionarno geslo „Sredstva niso važna, ampak cilji“ pove dovolj). To razberemo tudi iz zadnjih afer, ki pretresajo oblastne vrhove. Podpisniki Majniške izjave 99 so slovensko javnost skorajda dramatično opozorili, da je v naši mladi državi prišlo do globoke krize. Posebej pomenljivo je njihovo spoznanje: „Resničnost se zamegljuje in namesto nje se postavljajo imaginacija, potvorba, zabris: vlada nam strukturna laž.“ Njihov poziv ni doživel velikega odmeva, ker se uresničuje prav to, kar pravijo podpisniki v izjavi:

„Mediji, zlasti dnevni tisk, so politično pristranski“, brez pomoči medijev pa je nemogoče spremeniti „kontinuitetne vzorce mišljenja“. Kot vemo, je danes pri nas „medijska moč v rokah sil komunističnega nasledstva“. Pred dnevi je v črni kroniki pisalo, da so policisti ujeli nekoga, ki je v trgovini ukradel „malenkost“, vredno okrog 300(!) tolarjev. Moral bo pred sodnika za prekrške je bilo še zapisano. Pretekli teden pa smo slišali, da je državno tožilstvo, ki naj bi stalo na braniku pravice, odstopilo od pregona tistih, ki so oškodovali državo za milijarde tolarjev (primera Smelt in Primex).

Pri tem ne moremo preko dogodkov, ki so zaznamovali življenje tretje veje slovenske oblasti - pravosodja, pretekli teden. Dan zatem, ko je generalna državna tožilka popeljala na sprejem k predsedniku države vse tožilce, je na državnem tožilstvu zadišalo po politični kuhinji. Do tedaj je bilo državno tožilstvo namreč ena redkih državnih ustanov, ki je zbujala spoštovanje zaradi odsotnosti političnih vplivov. V državnem tožilstvu so odstopili od pregona divjega lastninjenja v Smeltu (že pred tem pa v Primexu), pozneje pa je odstopila še najbolj izpostavljena oseba v državnem tožilstvu, ki je vodila skupino za pregon organiziranega kriminala. Ker je bila ta skupina uspešna pri odkrivanju in preganjanju organiziranega kriminala in so jo vseskozi napadali prav predstavniki „kontinuitetnih“ strank, se nam vzbuja še večji sum, da za vsem stojita še nezaslišana politična kuhinja in boj za politični vpliv na področju, ki bi mu moralo biti vsako politično poseganje prihranjeno. Tako lahko spet pritrdimo spoznanju, zapisanem v Majniški izjavi '99: „Pravosodni sistem še ni konstituiran kot dejansko samostojna veja oblasti - zato deluje samoomejevalno v interesu kontinuitete.“ Ali kot je izjavil bivši generalni državni tožilec: „...očitno, da so tožilci po osmih letih življenja zunaj partijskih grehov znova vračajo v hlevček, kamor sodijo...“

V Sloveniji je takšno stanje duha, da nas kar sili v temeljit razmislek in spodbuja večjo angažiranost vseh dejavnikov slovenske civilne družbe in vernih, ki so njen večji del, še posebej. Naša država mora postajati pravna, pravična in demokratična, ali pa bodo v njej nosilci kontinuitete vladali po starih utečenih partijskih vzorcih, kjer je zakon le izgovor za uveljavljanje moči, ljudje pa samo apatično ali v strahu opazujemo dogajanje. Takih vzorcev ne smemo več ponavljati.

Monopol na „NOB“

Na tretjem zasedanju Vrhovnega plenuma Osvobodilne Fronte oziroma na prvem zasedanju Slovenskega narodnoosvobodilnega odbora (SNOO) so sprejeli štiri odloke oziroma „revolucionarne zakone“ (Mikuž, str. 249). Posebej pomemben je bil drugi, saj je odigral ključno vlogo. Gre za odlok o zaščiti naroda. Ta je natančneje usmeril in določil aktivnosti VOS (Mikuž, 249), oziroma gre za odlok o kazenskih sankcijah za izdajalce (Irena Mrvič, TV -15, 24. 10. 1991). Prvič so bili ti revolucionarni odloki objavljeni v Slovenskem poročevalcu 1. oktobra 1941.

Odlok o zaščiti naroda je določil smrtno kazen za izdajalce. Najprej zapiše, da je izdajalec tudi oseba, ki „zaradi svoje ali sebične skupinske koristi zbira in odvaja narodne sile za borbo proti osvoboditvi slovenskega naroda ali nudi za tako borbo pomoč s kakršnimi koli sredstvi“.

Sedmi člen odloka pravi: „Postopanje je naglo, ustno in tajno. Osebno zasliševanje krivca ni potrebno...Proti razsodbi sodišča ni pritožbe.“ (Dokumenti ljudske revolucije v Sloveniji, knjiga 1, Ljubljana 1962, str. 119-120).

Decembra 1941 je vrhovni plenum OF dodal še deveto temeljno točko OF, ki je določila, da „narodna vojska raste iz slovenskih narodnoosvobodilnih čet in narodne zaščite pod političnim in vojaškim vodstvom OF“. Ta točka torej izključuje kakršno koli drugo „narodno vojsko“.

Izvršni odbor OF je k tej točki 31. januarja 1942 izdal tolmačenje, da se sankcije (smrtna kazen) iz odloka o zaščiti slovenskega naroda raztezajo na vsakogar, „ki dela na to, da na ozemlju slovenskega naroda nastane oborožena sila, ki ne raste iz slovenskega naroda, osvobodilnih čet in Narodne zaščite pod političnim in vojaškim vodstvom OF“. (Dokumenti 2, Ljubljana 1964, str. 86).

Edvard Kardelj je o tem (tolmačenju) v pismu Josipu Brozu-Titu 18. maja 1942 zapisal: „Tu imamo namreč odlok OF, da bo ustreljen vsakdo, ki bi poskušal poleg partizanskih ustanavljati oborožene formacije“. (Dokumenti 2, str. 85-86).

Izvršni odbor OF je 28. aprila 1942 v Slovenskem poročevalcu

objavil izjavo, v kateri med drugim piše, „da se enotna slovenska osvobodilna borba vrši izključno pod vodstvom Izvršnega odbora OF in Glavnega poveljstva slovenskih partizanskih čet“. Na koncu izjave pa: „OF je danes edina slovenska narodna oblast. Organiziranje kakršnekoli vojaške formacije izven partizanskih čet in Narodne zaščite bo po zakonu OF kaznovano s smrtjo. Vsak poskus zanetiti na Slovenskem državljansko vojno v korist okupatorjem bo zatrt v kali.“ Za konec pa še: „Kdor pa bo pod kakršnimkoli nazivom skušal razbijati enotnost slovenskega narodnega osvobodilnega političnega in vojaškega pokreta, bo na slovenskem teritoriju uničen.“ (Dokumenti 2, str. 25-26)

27. maja 1942 je Glavno poveljstvo slovenskih partizanskih čet o tem izdalo posebno izjavo. V njej „poslednjič opominja:

1. da bo ustreljen vsakdo, ki bo vršil priprave za formiranje kakršnihkoli oboroženih trup izven partizanskih oziroma podrejenih Glavnemu poveljstvu slovenskih partizanskih čet.

2. da bo ustreljen vsakdo, ki bi s kakršnimkoli svojim delovanjem pripravljal bratomorno vojno in s tem torej pomagal okupatorjem.

3. Vsem partizanskim oblastem na osvobojenem področju so izdana povelja, naj na mestu ustrelijo vsakogar, ki bi na tem področju kakorkoli škodoval enotnosti slovenske narodne vojske, ki stoji pod poveljstvom Glavnega štaba slovenskih partizanskih čet.“ (Zbornik dokumentov in podatkov o narodnoosvobodilni vojni jugoslovanskih narodov, del VI knjiga 2, Ljubljana 1953, str. 287-288)

V drugi točki piše, da bo ustreljen vsak, ki bi s kakršnim koli delovanjem pripravljaval „bratomorno vojno in s tem pomagal okupatorjem“. Ta, kakor tudi vsi ostali očitki bi morali veljati predvsem za KPS, OF, Glavno partizansko poveljstvo, VOS, Narodno zaščito in druge partijske organizacije, saj so prav ti v času okupacije, ko je bil slovenski narod napaden od zunaj, napadle ta narod še od znotraj.

Do 27. maja 1942, ko je partizansko poveljstvo izdalo prej citirano izjavo, so prej imenovane organizacije pobile več sto Slovencev ter s tem povzročile izredno krvavo revolucijo, kar je kasneje povzročilo celo državljansko vojno, katere posledice čutimo že pol stoletja in jih bomo čutili še dolgo.

Ivo Žajdela

Pozabiti krivice, sovraštvo, moliti za spravo in mir...

(Poziv v dnevniku Delo, z dne 22. julija t.l.)

„Cerkev sv. Urha nad Dobrunjami,

nekoč božja pot k priprošnjiku Sv. Urhu proti mrzlici, danes maša s spravno pobožnostjo zaradi razvrata skrunitve in zločinov po vojni, leta 1945.“

Resna a žalostna priča podivjanosti partizanov ter strahu pred njimi, posebno nekaterih oseb, ki so bile (zaradi oportunitizma) na razpoložnje vsem „izmom“, zlasti še komunizmu. Ena takih oseb je bila bivša učiteljica šole v Sostrem, ki je med okupacijo in komunistično revolucijo nemoteno prehajala ljubljanski blok, tudi v času, ko so imela prehod samo izredna, okupatorju zaupna dovoljenja.

Med samo komunistično revolucijo pa ta gospa ni bila nikoli na Sv. Urhu, še manj v cerkvi, da bi videla notranjost, vendar ji je strah pred novimi gospodarji po vojni narekoval neverjetno domišljijo sadizma in obrekovanj. Da bi zadostila vsemu preteklemu, zato je bila pripravljena in zmožna - po naročilu - prikazati v svoji knjigi vse tisto, kar je komunistična partija potrebovala za pripravo svojega „romarskega kraja žrtev belogardizma“ in to blizu Ljubljane, ki naj bi bilo lahko dostopno za zunanje turiste, domače „ljudske množice“ in šolsko mladino.

Pri vsem tem pa je zanimivo, da je partija pripravljala ta kraj pol leta - primeren čas, v katerem bi napolnila jame, kjer naj bi se zemlja vsaj delno posedla za neovrgljiv dokaz, da so grobovi iz domobranskega časa.

Za to svojo krvavo rihto je najprej aretirala in pobila domobrance, ki so ostali doma v okoliških vaseh. Da pa je bilo število „žrtev“ dopolnjeno je izkopala 23 trupel na Orlovem vrhu ljubljanskega gradu in jih v lojterskih vozeh prepeljala preko Lavrice in Orel na Sv. Urha. Dodala je še Št. Pavelske žrtve, katere so pobili partizani v prvih

dneh po vojni. Prav tako pa še na Javorici padle partizane, izkopane v Šmarju pri Pleterjih.

Vsa ta trupla so ji bila potrebna, da je organizirala znani „teater na Sv. Urhu“.

Iznakažene mrtve (nekaterim je celo z lopato odsekala glave), je ukazala zmetati v skupne jame, z nekaj bodeče žice za podkrepitev svojih dokazov. Na zasute jame je ukazala posaditi smrečice, za hitro orientacijo ob nastopu „velikega ljudskega sodišča“, kamor je prignala „ljudske množice“, pa jih je zaznamovala z partizanskimi zastavicami.

Vendar pa je bilo preveč očitno, tako tistim, ki so morali odkopavati grobove, kakor tudi „gledalcem“, da so bili vsi grobovi pripravljeni, ker so bili nenavadno sveži, prav tako sveža kri na nepoškodovani obleki nekaterih žrtev.

„V rokah imamo tehtne dokaze...“ je tedaj zapisala omenjena gospa v naročeno knjigo.

To je bilo „ljudskim množicam“, „ljudski oblasti“, „ljudskim tožilcem“, „ljudskim sodnikom“ in „ljudskim rabljem“ polnopraven dokaz partizanske resnice! Očividci pa so imeli itak zapečateni usta z grožnjo: „Drž' gobec, če ne bomo še tebe!“

Tak je bil zakon tistih, ki so Sloveniji prinesli novo polstoletno okupacijo. Danes so pa še nekateri, ki si upajo trditi, da je to bila svoboda naroda.

Kljub desetletjem, ki skušajo, da bi teža spominov prešla v pozabo, so spomini povojnega divjanja, posebno v teh vaseh pod Sv. Urhom (kjer je bilo leglo in gnezdo komunizma), še vedno sveži v preživelih vaščanih.

„Pajsarjev gospod,“ begunec z Gorenjske pred Nemci, kateri je med vojno vsak dan maševal v skrbno negovani cerkvi Sv. Urha, je na vse nesramne klevete o tem kraju povedal:

„Med vojno je bila mežnarija na sv. Urhu z vsem gospodarskim poslopjem požgana po partizanih, vendar so jo vaški stražarji znova pozidali, da je spet služila svojemu namenu - stanovanjskim prostorom.“

V edini hiši na tem gozdnatem griču, pa je bila tudi vojaška

postojanka, ker je grič pač strateška točka pred vrati Ljubljane.

Težka usoda tako cerkve, kot vse mežnarije in Mežnarjevih, pa se je začela po vojni.

Kmalu po prihodu partizanov so terenci začeli širiti lažne govorice o krutosti domobrancev urhovske posadke. Ljudje so vedeli, da vse meri na nepreboleli poraz partizanskih brigad in njenih padlih (po večini prisilnih mobilizirancev) na to postojanko septembra 1943, ki je preprečila partizanom „pohod na Ljubljano“.

Tisti, ki so hodili k mašam, (dohod do cerkve je bil prost za vse!) so videli, da je bila cerkev lepše oskrbovana, ker je bila pač maša vsak dan. Oskrbovano je bilo tudi pokopališče okoli cerkve. Na polken oropanem zvoniku pozneje, so še vidni močni sledovi partizanskih krogelj in granat minometalcev ob silovitem poraznem napadu.

Zadnja sv. maša v urhovski cerkvi je bila 6. maja tiste pomladi leta 1945, ko je odšla domobrantska posadka s Sv. Urha. Do tega dne je bilo vse v najlepšem redu.

Kmalu pa so v zaklenjeno cerkev vdrli partizani in terenci. Izropali so jo dragocenosti svetih posod, monštrance zgodovinske vrednosti, umetniških podob, knjig urhovske kronike, plaščev, obleke, lestenc, podrli so oltarje, razbili svetnike, obhajilno mizo, klopi, stekla, okna celo v zvoniku, ukradli cerkveno uro ter stene in tla oblili s krvjo.

Mežnarijo so ponovno podrli, na dvorišču proč od prvotne stavbe, pa so sezidali novo klet - pravo grajsko ječo z vsemi mučilnimi pritiklinami, katere stene in tla so prav tako oblili s krvjo. V popolno izropano cerkev ter z apnom prebeljenimi znamenitimi freskami, pa so namestili „muzej po načrtu pripravljenih slik“. Pridali so celo fotografije v borbi padlih partizanov, z oznako „žrtve belogardizma“. Vse to so pol stoletja kazali svetu, sebi in mladini.“

Toliko o tem „Pajsarjev gospod, duhovnik, domačin, pribežnik pred Nemci med vojno.

Obširen dokaz na vsa obrekovanja in laži je prinesla knjiga podkomandanta te posadke z naslovom: „Sv. Urh - druga plat zvona“.

Prav tako pa še živi resnica o dogodkih na Sv. Urhu v tistih

preživelih vaščanih, ki so jim bila pol stoletja zasuta usta!

Ob tem pa se v „Pismu bralcev“ istega dnevnika Tine Velikonja še vedno sprašuje „Kaj je resnica?“ V isti sapi postavlja tudi „dejstvo, da so vaški stražarji in domobranci na tem koncu (Urh, Dobrunje, Bizovik) pomorili stodvajset terencev in aktivistov OF.“

Pred leti mi je ta gospod trdil drugače. (Sedaj govori o treh postojankah in o sto pripeljanih na ta kraj!) Zato spet ponavljam zahtevo, na katero pred leti nisem dobil odgovora:

Rotim vas Tine Velikonja, da javno objavite imena teh stodvajset žrtev ter imena eksekutorjev, sicer bom prisiljen ukrepati drugače!

Sledi: „Ker je postajal Urh vedno bolj razvpit, so v začetku junija 1944 njegove vojake poslali na Rakek in jih razmetali po četah...tam marsikomu ni bilo všeč in jih je skoraj polovico ušla“.

G. Velikonja, „Urh ni postajal razvpit“, temveč slavno znan po veliki zmagi nad partizanskimi brigadami (18.9. 1943), zato je bilo logično, da so bili taki vojaki primerni za udarni Lehmanov bataljon, kamor je bila premeščena celotna posadka maja 1943. Ne julija!. To ni bila kazen posadki g. Velikonja, to je bilo fantom javno priznanje hrabrosti!

Posadko niso „razmetali po četah“, temveč je bila z njo imenovana samostojna težka četa bataljona. (S seboj je pripeljala tudi Italijanom zaplenjeni top). Domobransko poveljstvo ni „razmetavalo“ vojakov, jih je premeščalo g. Velikonja!

Ne vem, zakaj je vam tako ljuba neresnica, kar često prehaja v nesramno laž, n. pr. O pobegu skoraj polovice posadke iz bataljona! “e še vztrajate na tej trditvi, prosim povejte javno imena *pobeglih* vojakov.

Posadka Sv. Urh so bili prostovoljci, sami preizkušeni vojaki. Kam in zakaj naj bi pobegli, če pa so bili ponosni, da so domobranci udarnega bataljona!

Ker pa se spet spodtikate ob me s trditvijo, da mi je ob pisanju resnice zmanjkalo besed, vam zagotavljam - če to za vas kaj velja g. Velikonja, da sem vedno pisal vso resnico in samo resnico, kajti spomin na vse doživeto je še izredno svež in brez sovraštva!

Pričevanje resnice ni moj hoby g. Velikonja, je dolžnost preživelega

prikazati vso resnico in braniti zasluženost čast - tolikokrat poteptano - velikih idealistov, narodnjakov, mrtvih soborcev, poteptano tudi po vašem zmedenem razmetavanju besed.

Ivan Korošec

Vračanja
Maj 1945
- Kranj

Foto
Slavko
Smolej

Foto hrani
Muzej
novejše
Slov.
zgodovine

Novi Nato in njegovi novi sovražniki

Živimo v pomembnem času - času, ki preizkuša naše sposobnosti soočanja z novo in široko paleto groženj človeštvu, ne le groženj naši varnosti, temveč tudi našemu okolju in naši civilizaciji na splošno. Te grožnje ne zahtevajo le veliko od Nata in njegovih novih članic, vključno moje države, "eške republike, ampak od celotnega človeštva.

Šesdeset let po invaziji Hitlerjevega Werhmachta v našo deželo in enaintrideset let po tistem, ko so vojske Varšavskega pakta zadušile praško pomlad, postaja naša varnost integralni del varnosti celotnega evro-atlantskega sveta. Nevarnost, da bi "ehi spet postali žrtev agresorja, ki bi nas napadel, vedoč, da demokratični svet ne bo niti s prstom mignil, da bi posredoval, se nepreklicno umikareteklosti.

"etudi se je neposredna nevarnost invazije in okupacije zmanjšala, so temne sile še vedno na obzorju in z njimi se je treba soočiti. A sovražnika, s katerim se Nato sooča danes, je dosti teže razumeti in ga dognati kot nekoč, čeprav so njegovo viri strahotno domači. Znova je topla greda za agresijo etnično sovraštvo. Z rasističnim besom so se združili verski in/ali ideološki fanatizmi. Te patologije se krepijo v družbah, ki so prikrajšane, kjer popoln obup postavlja ljudi v položaj brez upanja in vere v družbo, ki jih obkroža.

Ta bes se pojavlja danes v obliki regionalnih konfliktov in etničnih čiščenj, anonimnih terorističnih napadov. Napaja se v mreži organiziranega kriminala in prometa z orožjem množičnega uničevanja. S svojimi smrtonosnimi napadi in naključnim ubijanjem ljudi zanika sam obstoj človeške kulture in svobode. Ne le, da se znova dogaja krvavo iztrebljanje celotnih človeških skupnosti, ampak ga je mogoče tudi spremljati po televiziji.

Vsem tem grožnjam sta skupni dve stvari. Prvič, usmerjene so proti čl ovečnosti. Drugič, vedno skrivajo nevaren eksplozivni potencial in zato lahko vsak čas izbruhnejo v spopad velikih

razsežnosti, ki grozi, da bo pogoltnil vse nas. To se lahko zgodi in tudi bo, če ne pride pravočasno do preventivne akcije.

Kljub dvomom o članstvu v Natu, ki se je pokazal v javno mnenjskih raziskavah v moji deželi, se državljanmi "eške republike popolnoma zavedajo teh groženj in svojega deleža obveznosti, ki jih imajo zaradi članstva v Natu v skupni odgovornosti za njihovo preprečevanje ali boj proti njim. Vedo, da je Nato ne le garant naše varnosti, ampak tudi pomembna obveznost: prav tako kot naši zavezniki zagotavljajo našo varnost, smo mi na preži za varnost drugih, prevzemajoč enako soodgovornost za mir v svetu, kot jo atlantska zveza prevzema kot celota.

"lanstvo v Natu s seboj prinaša pravico do sodelovanja v razpravi in sprejemanju odločitev atlantske zveze. Naša privrženost Natu tako ne omejuje naše svobode, ampak jo povečuje, saj smo bolj opremljeni za učinkovito uveljavljanje naših stališč na mednarodnem prizorišču o hudih grožnjah, s katerim se ta sooča. hkrati nam naš novi status pomaga bolje razumeti, da svoboda ni vstopnica za egoizem, marveč predvsem priložnost za solidarnost in poziv k odgovornemu ravnanju spričo groženj, s kakršno se Nato trenutno sooča na Kosovu.

Zdajšne Natove dejavnosti vsekakor odsevajo njegovo spreminjajoče se naravo. Ker je atlantska zveza odločila odpreti se novim evropskim demokracijam. to pomeni, da se je odločila popolnoma podreti nenavaden psihološki zid, ki je ločeval tako imenovane stare demokracije od postkomunističnih. To je konkreten dokaz, da je staro, vsiljeno delitev sveta na dva velikanska tabora končno zamenjala nova delitev, dosti bolj logična, dosti primernejša za sedanji svet in dosti koristnejša za človeštvo. Gre za delitev v naravne regionalne tvorbe, ki jih združujejo skupne kulturne, zgodovinske in politične tradicije kot tudi skupna zgodovina civilizacije, tvorbe, ki si želijo komunicirati druga z drugo kot prijateljice, si prizadevati za sodelovanje na vseh področjih in tako pomagati ustvarjati boljšo družbeno ureditev, ki bo temeljila na svetovnem miru.

Tri nove članice zavezništva pripadajo zahodni civilizacijski sferi. isto velja za Slovaško, Slovenijo, Romunijo, Litvo, Estonijo, Bolgarijo in druge balkanske države. Prelivanje krvi na Kosovu je

vojna znotraj združene civilizacije, ni spopad med nasprotujočima si civilizacijama.

Naravna samorazmejitev ene sfere pa ne pomeni, da se ima za boljšo od drugih sfer ali da se definira v opoziciji proti vsem drugim. Ravno nasprotno: le tvorba, ki se zaveda svoje lastne identitete, je lahko dobra in enakopravna partnerica za sodelovanje z drugimi.

Spričo dejstva, da je hladne vojne konec in da Nato ni več geografsko določen s sporazumi, ki so jih na Jalti dosegli Churchill, Roosevelt in Stalin - zdi se, da je že davno tega - mora samo zavezništvo zares spoznati, da je šlo skozi bistveno preobrazbo. Narava nevarnosti - to je, grožnje, pred katerimi nas zavezništvo ščiti - se spreminja. Nato ni več soočen z enim velikim, jasno omejenim strateškim nasprotnikom. namesto tega se mora, tako kot na Kosovu, soočati s skritimi silami, ki lahko nenadoma planejo na površje in v ognju besa pogoltnejo mnoge ljudi. Kajti miru ni mogoče doseči brez pripravljenosti braniti ga pred silami zla.

Vaclav Havel, predsednik Češke republike.

(Delo 8.5.99)

OD ZUNAJ REŠITEV NE BO PRIŠLA

Zastonj pričakujemno lepšo bodočnost od spremembe zakonov. Temeljito ozdravljenje mora priti od-znotraj! Po boljših ljudeh skrbimo za boljše čase.

Tožiti nad slabimi časi ljudje dobro znajo. Zdihovati, da so ljudje čedalje hujši, slišimo marsikoga. Pa vse te tožbe so prazne, dokler roke križem držimo, hudobi pa damo prosto rasti med nami.

S tožbami ne bomo poboljšali sveta, ne sami sebe, ampak vsak naj stori po svojem stanu, kolikor premore, in hitro bo boljši svet.

Anton Martin Slomšek

Priče so spregovorile in napisale

Večino gorja je v letu 1942 prihajalo na Dolenjsko, Grosuplje in Stično iz Ljubljane, Zaloga, Podlipoglavla, Police in Stične. Poglejmo nekaj teh postaj.

Bliska vas - zaselek nad vasjo Polica pri Grosupljem. Skrit v obrobje gozdov Bukovje in Osredok. Pred vojno štiri hiše, danes vas in novo vikend naselje. Novi prebivalci skoraj ne vedo, da je bilo tu v okoliških gozdovih največje morišče nedolžnih ljudi iz okoliških krajev tja do Ljubljane.

Njihov „greh“ je bil, da se niso pokorili peščici izbrancev in organizatorjev KPS. Branili so svoj dom, lastnino svoje družine in vero. Zato so morali umreti, bili so mučeni in zverinsko pobiti. nekateri so imeli celo grob, za druge je bil dober samo gozdni jarek, pokrit z vejevjem. ker je bilo municije škoda, je bilo največkrat ubijalsko orožje kramp, lopata, bajonet, noži.

Toda te žrtve nam kličejo: „Tudi mi smo umrli za to domovino!

Izpoved

Že dalj časa se pripravljam da bi napisala nekaj žalostnih spominov iz moje mladosti. to se nanaša na čas med drugo svetovno vojno od leta 1942 do 1946.

Spomladi leta 1942 so se začele ustanavljati partizanske brigade. Na Polico so prihajali razni aktivisti. nekaj jih je prišlo iz Ljubljane, nekaj pa iz Grosuplja. V Bliski vasi je bil štab brigade. Brigada je imela svoje taborišče nekaj časa na Janezkovem vrhu, nekaj časa pa na Osredku. Začelo se je na veliko pobijati nedolžne kmečke ljudi, ki niso nikomur nič žalega storili. Najprej so jih nekaj prignali iz Dobrunj in so jih zverinsko mučili in žive z lopatami preštihali in čisto malo pokrili z zemljo. Tako da je po gozdu okrog in okrog Bliske vasi strašansko smrdelo. Zaradi

tega se je verjetno brigada preselila v Osrednek. Ko sem nekega dne prišla v naš gozd, so se v naših smrekah razločno videli grobovi. Pa tudi po drevju se je razločno videlo, kje so imeli privezane. Odlomila sem vejico in sem jo potisnila v grob, pa sem privlekla ven krvavo, tako sem se na lastne oči prepričala, da je polno grobov in tudi strašansko je smrdelo, ker so bili čisto malo pokriti. Ker je tam več izvirov vode, je tudi več precej globokih grabnov in v marsikaterem je bilo več trupel nezakopanih, pokritih samo z vejami. In vse tiste mrličje je izpirala voda, tako, da je tudi voda tako smrdela, da je tudi živina ni marala piti. Še dobro, da ni prišlo da kake epidemije. Moški si v gozd sploh niso upali, le ženske in otroci smo sami grabili listje.. Nekega dne pa me je sosedka prosila, naj grem še njej pomagat nekaj listja nagrahit. Začele sva prav po partizanskem taborišču grabiti - pa so se nama začele pod grabljami kotaliti človeške lobanje, tako da sva jih morale odrivati iz listja, ker bi v nasprotnem primeru pripeljale domov ne samo listja, ampak tudi ljudi. Začuda sva bili toliko prisebni, da sva jih še ocenjevali: tale večja je moška, tale manjša pa je verjetno ženska. Koliko jih je bilo ne vem, ker verjetno nisva grabili po vseh grobovih. To je bilo nekaj groznega!

Nekdo iz vasi je priznal, da jih je on sam na smrt obsodil 250. Ti verjetno vsi počivajo okoli Bliske vasi. Bilo pa jih je verjetno še več, saj je marsikdo ob belem dnevu srečal v gozdu na poti prestrašenega obsojenca, ki je nesel kramp in lopato, za njim pa je šel eksekutor. Nekega večera so prišli likvidirat tudi gostilničarja na Polici. Zelo močno so potrkali na vrata in ko jim je gospodar odprl, ga je eden ustrelil, tako da je čez nekaj ur doma umrl. Po hiši so nato vse pokradli kar je bilo kaj vrednega, nato pa so hišo požgali. To je izbilo sodu dno, kot se temu reče in Poličani so se bili primorani oborožiti in postaviti straže. Prišli so tudi italijanski karabinerji in so se naselili v vasi tako je nastala precej močna postojanka, ki se je uspešno borila proti partizanom. In s tem se je vsaj za nekaj časa ustavilo pobijanje nedolžnih prebivalcev.

Najhuje pa je bilo ponoči, zato smo hodili spat v Hrib. Vsak si je nesel s seboj nekaj za pod glavo in odejo. Doma smo bili v

strašni nevarnosti, da pridejo partizani in nas pobijejo ali pa žive zmečejo v ogenj, kar so marsikje tudi storili. Po kapitulaciji Italije so se Legisti umaknili na Turjak, kjer pa so se dogajale strašne morije, saj so jih vodili v Velike Lašče in jih tam pobijali. Po letu 1943 ni bilo na Polici nobene postojanke samo partizani so bili skoraj stalno v vasi. Zato so bile tudi vsak dan po trikrat borbe. Zjutraj so prišli plavogardisti, popoldne pa še domobranci.

Kadar je prišla v vas partizanska brigada, se je štab vselej naselil pri sosedu, kjer so imeli veliko in toplo hišo. V štabu so bili skoraj vsak dan partijski sestanki. Sosed pa je bil iznajdljiv in se je zaprl v kamro ter v neposredni bližini poslušal, kaj se pogovarjajo na sestanku, potem pa je prišel k nam in je povedal kar je slišal tam. Prva in najvažnejša točka je bila: „Najprej moramo uničiti vero in moralo, šele potem bomo lahko svobodni“. In to jim je v 20-tih letih skoraj uspelo.

Junija 1942 sta bila zverinsko usmrčena naša soseda. Obsodili so ju po hitrem postopku, verjetno v štabu v Bliski vasi. Odgnali so ju za vasjo na Blečji vrh in ju tam za enim grmom usmrtili tako, da so jima prerezali glave in jih niti zakopali niso. "ez par dni je prišla mimo soseda in ju zagledala kako ležita tam za grmom s porezanima glavama. Reva bi kmalu umrla od strahu. Ni mi pa znano ali ju je kdo zakopal, ali pa sta kar na površju razpadla. Vzrok zato pa je iskati samo v dveh stvareh - ali se nista hotela vpisati v partijo, ali pa nista hotela iti v partizane. Vsi vojaški obvezniki so se vključili v vaško stražo, ki so jo imenovali Legija.

Jaz sem komaj petnajstleten otrok morala s trebuhom za kruhom. Zaposlila sem se kot gospodinjska pomočnica pri enem od naših sosedov. In čez dva meseca je odšel gospodar z domobranci na Koroško, tako sva ostali dve slabotni ženski s štirimi otroki in dvema starčkoma, za vse sami na veliki kmetiji, v večnem strahu kdaj bodo prišli zmage pijani partizani in nas pobili. Že konec maja 1945 smo izvedeli kaj delajo z domobranci in kam jih vozijo v brezna. Vozili so jih skozi Grosuplje, nekaj z vlakom, nekaj pa s kamioni. in če so jih peljali podnevi, so se morali poleči po dnu kamiona, ko so jih peljali skozi Grosuplje.

Sosed je bil že pred breznom pa se mu je vseeno posrečilo pobegniti in je prišel čez par dni domov, pa je povedal kaj se dogaja z najboljšimi slovenskimi fanti. kako so jih Angleži sramotno predali partizanom. Doma pa se niti jokati ni upal nihče, samo šepetali smo si. Iz poliške fare so jih pobili 29, ko je bilo že vojne konec. "ez par mesecev pa so pobili še več civilistov, ker so preveč vedeli in so na lastne oči videli kako je najbolj zaveden komunist pripeljal Italijane pred partizanski bunker in jih izdal. Za vsakega domobranca je prišlo na KLO vprašanje, ali ga pustijo pri življenju, ali ga ubijejo. In za vse so dobili odgovor, da naj jih pobijejo. Žive so pustili samo mladoletnike in so jih stradali in mučili še dva meseca, šele potem so jih izpustili, žive okostnjake. Iz Police so bili štirje, danes je živ le še eden. Zaprti so bili v Škofovih zavodih v Šentvidu nad Ljubljano.

Za vse smo danes blagoslavljam o beležje.

(Po magnetofonskem posnetku Izpoved pripravil za objavo

Anton Žitnik)

„...kakor skala na braniku stoj, ko za dom gre tvoj!“
Šenklavž - Ljubljana

Na kraju zločinov

Polica, 27. junija 1999.

Slavnostni govor Ivana Korošca ob blagoslovitvi spominskega križa na kraju morišč.

Kakor smo se preteklo nedeljo zbrali ob skrivnosti bolečine in ponosa v Kočevskem rogu, ob isti boleči skrivnosti in ponosu stojimo danes tu v Andrejčkovi hosti.

Pravim ob „skrivnosti“. Skrivnosti nasilja, mučenja in umiranja mladih, toliko obetajočih življenj, ki so morala nasilno v grob v cvetoči, krvavi pomladi ter ob skrivnosti duhovne stiske, z mislijo krute, nasilne ločitve od prijateljev in dragih domačih.

Svinčena mora nasilja in smrti je v tisti daljni pomladi plahutala nad narodom. Okupator je izvajal svoje in partizani svoje.

„Viceremo!“ so pisali po zidovih eni in „Živel Stalin! Živela sovjetska Slovenija!“ so vzklikali drugi. Narod pa je umiral po koncentracijskih taboriščih, si kopal grobove ter z lastnimi telesi in trupli polnil jame in kraška brezna.

„Ko bi bilo nebo list papirja, morje pa črnilo, pa bi se ne dalo popisati bolečina, kakršna je bila naša,“ nam s pesnikom prve svetovne vojne kličejo zasuta usta strtih čeljusti teh grobov.

Ivan Mežnarjev-Pavčič, Jakoši, Cankar, Pogačnik in tvoja noseča žena in vse neznane žrtve v teh gozdovih zakaj ste morali v tako grozno, mučeniško smrt?

Partizan France sovaščan, ki mu je prav ta smrt odprla oči o resnici OF je po begu od partizanov pripovedoval:

„Vse ugrabljene so tisto pozno nedeljsko popoldne prignali v hišo komande, sodišča in ječe. Partizana Vine-Jesen in Tone-Nebošme sta jih sprejela histerično s krutimi udarci in psovki. Nič posebno hudega sluteče, so razočarane in

okrvavljene žrtve molče stale pred divjaškimi, lažnimi tožilci.

'Ni res kar nas dolžite, nikogar nismo nikomur izdajali!', je bil Pavčič kljub mnogim udarcem in ranam odločen. To pa je vžgalo še hujšo podivjanost rabljev.

Ker žrtve kljub krvavi orgiji niso mogle pritrditi lažnim obtožbam, so jih razbite in okrvavljene zavlekli v zastraženo šupo do naslednjega jutra.

Drugi dan se je krvavi teater ponovil... Morilci so vedeli, da jim izsiljujejo laž, vendar vse je bilo po povelju revolucije: „Divjajte, kri je zadivjala!“

„Vse, kar izpoveduje vero, poštenje in narodno zavest, naj umre. Živi naj proletariat z novimi bogovi in novo domovino - sovjetsko Slovenijo!“

Pavčiču, ki je do zadnjega branil resnico so nazadnje izrezali jezik.

Ko so jih zbili do nezavesti, so jih zavlekli v to hosto, še žive zasuli in razsekali z lopatami.

„To je bil grozen prizor. To ni osvobodilna borba, to ni smrt okupatorju, to je morija lastnega naroda“, je zatrjeval pobegli partizan France.

„Nobena kaplja slovenske krvi ni bila prelita zamanj“, je zapisal naš veliki Ivan Cankar.

Ivan Pavčič, tvoja mati je vse življenje nosila črno ruto, vendar je vsak dan postajala na pragu in pričakovala, da se povrneš. Ko pa je izvedela za Francetovo zgodbo, je postala mučenica še sama. Smrt jo je rešila trpljenja.

Skrivnost duhovne bolečine. Nikoli nam ne bo znano, kaj so te žrtve doživljale ob groznem spoznanju, da so jetniki v rokah morilcev. Nikoli nam ne bo znano, kako so se ob krvavih orgijah, ob udarcih, ki so jim kazili obraze in telesa, poslavljali od prijateljev in od svojih dragih domačih, ki so zaman čakali, da se morda le še povrnejo.

Vi mučenci naši, naš ponos in bolečina naša, ki ste v bližini Božji, izprosile našemu narodu mir, pošteno spravo in sožitje, da bomo končno spet složna slovenska družina in bo ta raj pod Triglavom sveta zemlja posvečenih grobov, kjer bo zrastle nova mladina za novo lepšo Slovenijo.

Vračanja
Maj 1945
- Kranj

Foto
Slavko
Smolej

Foto hrani
Muzej
novejše
Slov.
zgodovine

Spominjam se svinčenih časov

spominjam se
štirideseta leta
nenavadne pripovedi o črnih in rdečih
skrinjicah povojnih volitev
trdih kroglicah, ki so zaropotale če si jih vrgel
v napačno škatlo
rdečih komisark v črnem usnju in čudnih
klobukih
razlastitve in preganjanja prvih povojnih let
spominjam se ponoči
očetovega zapora in materinih žalostnih oči
težav mojega bratca v šoli
njegovih kasnejših problemov, ker ni bil njihov
spominjam se:
petdeseta leta
obrtniška družina
neurejen socialni status
drugorazrednosti besede privatnik
grozečih besed kulaki, špekulanti, buržuji
občutek nelagodnosti in tesnobe
spominjam se desetletij pritiska
preštevanja vernih v šoli, komisij za ugotavljanje premoženja
ki so klicale samo obrtnike
iznakažene davčne inšpektorice ki je
zalezovala mojo mamo

kmetov kulakov obrtnikov špekulantov
svojega moža partijskega funkcionarja
z brezmejnim bresramnim prezirom do

fabriških črncev

pohlepnega oblasti in lastnine

njegove komunistične psovke

„delomrzneš“

spominjam se

dveletnega brezumnega iskanja službe

odvisnosti neodvisnih sodišč

realsocialističnih tako imenovanih diplom

mrzlega sovraštva

in gnilih besed

spominjam se

občan ki se ukvarja s samostojnim delom in

uporablja sredstva ki so v lasti občana ter

uporablja dopolnilno delo največ pet oseb

bla bla bla bla

spominjam se

kardeljanskega bebavega besednjaka

idiotskih častnih doktorjev

spominjam se...

Pesnik Spomina

Še o privilegiranih Slovincih

g. Pirc iz Kopra sprašuje v dnevniku Delo g. Janšo, „kje vidi privilegirane pokojnine, ob katere se je obregnil?“

Partizanski „heroji“ in vsi zaslužni za nasilje in umore komunizma jih uživajo g. Pirc. Že več kot pol stoletja narod plačuje te privilegije. Tisti narod, ki so mu ti „heroji“ stregli po življenju.

Letos je za te privilegirance (borce za komunizem in njih potomce!) predvidena vsota iz državnega proračuna 40 milijard SIT, plus „razni dodatki“!!

Če bi vse te milijarde dosedaj krivično izplačanega ljudskega denarja namenili n. pr. potrebnim na obrobju slovenske družbe, ali družinam s številnimi otroci, ali primerni zaposlitvi doštudirajoči mladini, ki odhaja po kruh na tuje, ali pa jih namenili „mizernim „ ljudskim pokojninam, bi ves ta dener imel pozitiven tek.

Za svojo utemeljitev g. Pirc navajate države, ki nudijo vojaško pokojnino braniteljem svojih domovin in jih primerjate s partizani, ki so se borili za SSSR - sovjetsko domovino!

Da bi tudi naša Slovenija padla v sklop teh „srečnih proletarcev“, ste jo ustrahovali z dvignjeno pestjo in s sovjetskimi znaki tiranije: s srpom in kladivom, s krvavo zvezdo na čelu, z nakaženo slovensko zastavo, z vzkliki trinogu Stalinu, s prisego maršalu - okupatorju, ob revolucionarnih popevkah:

„...in to bode naš poslednji, odločilni težki boj,
za INTERNACIONALO življenje vsak žrtvuj!“

Zato je šlo g. Pirc, v isti črti kot „španski borci.“ SSSR - SAVEZ SOVJETSKIH SOCIALISTIČNIH REPUBLIK je bila vam država in domovina.

Vi niste bili „branitelji“, vi ste bili „graditelji“ boljševiške tiranije!

V čem naj bi bila torej vaša primerjava z branitelji svojih domovin? In kaj je tedaj komunistom pomenila Slovenija—?

Vem, da vam presedajo vsi očitki polstoletnega nasilja in „slučajno“ odkrivanje prav sedaj tisoče okostnjakov, zato se trudite, da bi z masko „NOB“ pokrili holokavst in suženjstvo nad narodom.

„NOB“ je bila fata morgana - za prevarane partizane, potopljena v kri revolucije. Narodu ena komunistična maska več za dosego boljševiške tiranije.

G. Pirc, kar je narod živel ne bo pozabil -VELIKE KOMUNISTIČNE IZDAJE NARODA in to v času in s pomočjo tuje okupacije!

Ivan Korošec

Temelj sprave in zaveze

V 34. poglavju v 6. in 7. vrstici beremo izjavo Slovenske zaveze. Gre za izraz brezmejne božje dobrote, usmiljenja ter za izjavo o kolektivni kazni. Včasih je v ospredju prvi vidik, včasih drugi.

Besedilo se glasi: „Jahve, Jahve, usmiljen in milostljiv Bog, prizanesljiv in velik v milosti in zvestobi, ki hrani milost za tisoče, odpušča krivdo, hudobijo in pregreho, **vendar pa ne odpušča brez kazni**, ampak kaznuje krivdo očetov na sinovih in vnukih do tretjega in četrtega roda.“

Pismo spoštovanemu gospodu naslovnemu škofu dr. Grmiču

V poročilih je POP TV iz Ljubljane poročala o vašem nastopu ob priliki proslave pripadnikov partizanske 14. Divizije na Senovem. Objavili so vaše rotenje partizanov, prisotnih na proslavi, naj ne dovolijo razvrednotenja njihove borbe.

S tem v zvezi bi vam spoštovani gospod škof, rad postavil vprašanje:

Kako, na kakšen način bi bilo še mogoče razvrednotiti žrtvovanje udeležencev bojov v času okupacije na partizanski strani, potem ko so komunistični revolucionarji ta, partizanski boj, docela in popolnoma zlorabili za dosego svojih političnih ciljev in za krvav, množičen obračun s svojimi rojaki, tako med vojno in še dolgo po njej? Strahoviti zločini, ki so jih počeli slovenski komunistični revolucionarji v imenu sovjetizacije Slovenije in razrednega boja v okrutnih razmerah tuje okupacije in svetovne vojne, so prepojili z bratsko krvjo partizansko zvezdo in druge boljševiske simbole. Ali je mogoče še kako drugače in huje zlorabiti hrabrost in nesebično pripravljenost tistih, ki so se hrabro odločili za boj proti okupatorju ter pri tem izpostaviti svoja lastna življenja svojih sorodnikov in prijateljev?

Prepričan sem, da ste se oglasili več kot petdeset let prepozno!

Partizanski boj so komunisti zalili z bratsko krvjo že zdavnaj. Tega revolucionarnega zločina ni mogoče zbrisati ne z besedo ne z dejanjem. Tu je, in njegove največje žrtve so prav ti borci, ki jim kličete, naj se še naprej varajo, kakor so jih takrat in jih ves ta čas

varajo njihovi partijski kolovodje.

Sicer ne verjamem, da mi boste prisluhnil, saj ste visok cerkven dostojanstvenik, univerzitetni profesor, jaz pa le skromen rokodelec. Vendar vas rotim, v imenu našega Zveličarja, Zveličarja vseh ljudi (ki ni imel nobene nič več - domovine. diplome, bil pa je rokodelec): ne ščuvajte teh nesrečnih ljudi! Pomagajte jim s svojim velikim vplivom recimo takole: pobudite jih, da bodo ONI storili, kar morejo in je v njihovi moči. Da bodo namreč pozvali tiste, za katere so nosili svojo kožo naprodaj in še zlasti državne ustanove, naj končno dostojno pokopljejo vse brezštevne žrtve, ki ležijo surovo in nedostojno razmetane širom naše čudovite domovine, ki je tako iz raja pod Triglavom postala eno samo veliko morišče in neurejeno grobišče. To in pa ureditev dokumentacije bo vrnilo ugled osvobodilnemu boju in človeško čast udeležencem tega strašnega bratomornega klanja.

No seveda, tudi molitev....

Lepo vas pozdravljam!

Andrej Lenarčič

Angeli

Ne išči jih
na visokem nebu,
okoli sebe se ozri.
Poglej, globoko poglej
v nedolžne,
otroške oči
in videl boš,
da tam so angeli.

Bratov grob

Postoj ob mojem grobu - Brat,
in skupaj bova bašla pot
iz teme labirinta zmot,
ko sam ne moreš najti vrat.

Za tvoj' ga sina, ki živi,
za moj' ga tudi - ki ga ni,
imaš oblast - a ne moči
utrnit' solzo iz oči,
ki je še ni posušil čas.

Za tvoj' ga vnuka, ki živi,
za moj' ga tudi, ki ga ni
in nikdar ga ne bo -

A bolj kot to, duha teži,
kar vnuku ti povedat' ni
da mene tudi v grobu ni
da jaz sem tam -
kjer med smetmi
so z žico zvezane kosti.

Stanislav Klep

Oblaki beže

Čez ocean oblaki beže
čez Afriko
in Jadransko morje'.
Preko Istre, Snežnika,
tja v rodno vas,
kjer spomini leže'.

Misel jih moja objema
s tisoč želja' in pozdravi
s tisoč vprašanj:
Zakaj? Kje
in Kedaj?
Misel z oblaki hiti,
domov, le domov si želi.

Z galebi oblak
se povrača pod noč
odet v črnino
in s solzo v očeh:
„Veš, prijatelj
več ni nazaj,
petje je umrlo na vasi.
Nič več ni doma, družine,
nič več - domovine.

Ivan Korošec

Množična grobišča tudi v dolini sv. Janeza blizu Špitaliča nad Celjem

Novo odkritje tisoče povojnih žrtev partizanskih morij

Člani vladne komisije za popravo krivic so si v Žički kartuziji in v dolini sv. Janeza blizu Špitaliča ogledali novo odkrita grobišča po vojni pobitih.

Nanje jih je opozoril domačin Stanko Novak, ki pravi, da je za zidovi Žičke kartuzije, v bližnjih ribnikih, Portovcu v rovih zapuščenih rudnikov na Stranica, Jerneju in v okolici Konjic, na tisoče žrtev povojnih pobojev.

Na zahtevo zavoda za varstvo naravne in kulturne dediščine, je do nedavna dolina sv. Janeza morala ostati nedotaknjena. Prepovedani so bili vsi posegi v njen prostor.

Na prva okostja je Novak naletel ob urejanju ribnika. Raziskoval je naprej in na podlagi pripovedovanja domačinov ugotovil, kje so pobiti domobranci in kje ženske in otroci.

Ne more pa razumeti Novak, da vodstvo konjiške občine ne kaže nobenega interesa, da bi grobišča raziskali in zaznamovali.

Član komisije za popravo krivic Janez Černež, ki je dober poznavalec povojnih pobojev na Celjskem, je prepričan, da je vsaj 40 družin, ki so bile v taborišču smrti v Teharjah zasutih, potopljenih v ribnikih pri Špitaliču.

Glede števila žrtev v okolici Konjic, pa je mnenja, da presega 300 tisoč.

Dejal je tudi, da še vedno ni odkrit grob 150 v Teharskem taborišču zaplinjenih otrok, za katere je možnost, da bi bili pokopani v Žički kartuziji ali bližnji okolici.

Tudman in 90-letni generali

V rezervnem sestavu HV nekdanji častniki jugovojske, partizani in domobranci

Sodeč po zadnji poslanici predsednika Hrvaške, vrhovnika Franja Tudmana, se bodo lahko v rezervni sestav Hrvaške vojske uvrstili častniki partizanov, domobrancev in bivše jugovojske - torej vsi razen ustašev. „V vsaki normalni državi so vojaški čini strokovno in ne politično vprašanje. Na seznamu kandidatov, ki bi radi postali rezervni člani HV, so tudi 90-letniki. Tudman je s svojo odločitvijo domala zbrisal mejo med vojsko in civilisti,“ ugotavlja zagrebški sociolog in aktivni udeleženec domovinske vojne dr. Ozren Žunec.

Zadnji poskus sprave Franja Tudmana s priznanjem vojaških činov nekdanjih partizanov, domobrancev in častnikov JLA, je po besedah upokojenega generala HV Antuna Tusa, eden njegovih predvolilnih golažev, ki sprožajo nove spore, dodaja nekdanji obrambni minister, upokojeni general Martin Špegelj. „Zares ne vem, kaj lahko 70- in 80-letniki storijo kot rezervni častniki HV, še manj pa, kaj je v ozadju Tudmanove odločitve,“ ugotavlja Špegelj. Nezadovoljni so tudi desničarji, ki za hrvaške borce priznavajo le ustaše, domobrance in borce domovinske vojne, kajti „partizani bi morali najprej prositi hrvaški narod za odpuščanje, protifašisti pa nehati besedičiti, da so ustvarjali sodobno Hrvaško“, meni predsednik Hrvaškega domobrana Vladimir Škopan.

Tudmanova odločitev tudi ni navdušila borčevske organizacije, kot pravi predsednik zveze protifašističnih borcev Ivan Fumić. No, v poslanici Franja Tudmana kot vrhovnika HV o podeljevanju hrvaških činov se je prvič pripetilo, da so iz sodobne hrvaške zgodovine izpadli ustaši. So pa ostali domobranci kot pripadniki nekakšnega hrvaškega wermachta.

Peter Potočnik

V SLOVENIJI ŠE VEDNO ČASTE ZLOČINCA

Pomor v Katinu 10.000 poljskih oficirjev, ki so ga leta 1940 zagrešili Sovjeti - a so ga pozneje hoteli podtakniti Nemcem - so komunisti priznali šele leta 1990, ko se jim je podrl njihov berlinski zid sramote in krvave tiranije. 50 let...

Naša Slovenija pa še vedno uradno časti zločinca, ključavničarja Broza-Tita v njegovih spomenikih in po njem imenovanih cestah, trgih in ustanovah.

Ta zločinec svetovne potence je prvi odgovoren za barbarizem hostarskega sojenja po hitrem postopku - krivih brez krivde - ne samo s strelom v tilnik, temveč z satanskimi mučenji nedolžnih žrtev

Ta trinog in njegovi najožji, šolani v Kremlju, ki so vedeli za Katin, ravnali enako, svoje žrtve so hoteli skriti, zato se za mnoge žrtve še danes ne ve, na druge pa so namesto obeležja zvozili odpadke celjske cinkarne in zgradili umetno jezero, zopet druge pa še danes vozijo odpadke, da bi zakrili svoj veliki zločin.

Zato, da bi se nikoli več ne ponovil ta največji narodni zločin, SE MORA SODITI - STROGO SODITI, v poduk bodočim generacijam!

V 34. številki glasila Nove slovenske zaveze beremo ob ponudbi knjige „Farne spominske plošče“:

„O TEH STAVKIH JE MOGOČE REČI KARKOLI, NI PA MOGOČE REČI, DA NISO RESNIČNI“.

Predsednik organizacije Tine Velikonja je omenjeni knjigi napisal zaključno besedo. V njej trdi med drugim:

„V ZAČETKU SO POBIJALI PARTIZANI, OB KONCU PA SO PREDNJAČILI DOMOBRANCI!“ (Pravi, da smo bili domobranci hujši v pobijanju!)

Vprašamo: Ali Tine Velikonja lahko dokaže, da je ta njegov stavek resničen?

Anketa, ki smo jo naredili med nekaj preživelih soborcev pravi, **DA JE VELIKONJEVA TRDITEV NESRAMNA LAŽ!**

Meja v Istri

Peticija

Političnemu vodstvu Republike Slovenije

Državljanom Republike Slovenije

Zgodovina Slovencev je zaznamovana s pomanjkanjem občutka, dolžnosti in obveze politikov do državotvornosti. Posledica tega je konstantno krčenje etničnega ozemlja Slovencev.

Ta pogubna posebnost značaja slovenskega naroda, ki se sicer potrjuje kot trdoživa narodna skupnost, se s stopnjevano samozavestjo odpravlja še vedno prepočasi, predvsem med tistimi politiki, ki krojijo usodo mlade slovenske države.

Iz ljubezni do domovine in zaskrbljeni za usodo male samostojne države Slovenije, ki mora za svoj nemoten razvoj zagotoviti pravične meje in njihovo varnost, želimo spodbuditi slovensko javnost, da s svojim odločnim mnenjem pritiska na slovensko vlado in pogajalce, da končno zavzamejo državotvorno držo do vprašanja naše meje v Istri, v prostoru, kjer smo bili Slovenci skozi vso našo zgodovino avtohtoni prebivalci.

Vprašanje meje v Istri je zašlo v politično patološko stanje pogajani za zaprtimi vrati, kjer se ne upoštevajo zgodovinska dejstva in geostrateški položaj Istre, oblikovan skozi stoletja. Zgodovina bi tako početje ocenila z oznako „veleizdaja“.

Reševanje južne meje in še posebej meje na morju sodi med najbolj nedržavotvorne poteze slovenske zunanje politike, ki ne vidi, ni sposobna videti ali celo noče videti pomembnih vidikov tega vprašanja.

Zaradi ohranitve varnostne, ekološke, turistično-ribiške in

TABOR

November-december 1999

273

siceršnje celovitosti Piranskega zaliva zahtevamo, da naša država doseže z dogovorom z Republiko Hrvaško ali s pomočjo vrhunskih mednarodnopravnih strokovnjakov ali arbitrov:

1. Takšno mejo na morju, ki bo zagotavljala neposreden teritorialno prost dostop s slovenskega teritorialnega morja na odprto morje.

2. Polno suverenost nad Piranskim zalivom. Obvezno izhodišče pri pogajanjih naj bo upoštevanje zgodovinskih dejstev - meje občine Piran, predvsem pa južno mejo Svobodnega tržaškega ozemlja. Le tako se bo zagotovila pravična meja, ki bo garant vsestranskih dobrih odnosov med državama.

3. Da se reševanje kopenske in morske meje ne kompenzira z reševanjem drugih odprtih vprašanj med državama.

4. Da v zvezi s tem vprašanjem ne sme biti nobenih tajnih pogajanj in da se javnost sproti in celovito o vsem tem obvešča.

Utemeljitve in argumenti:

1. Del polotoka Savudrija je bil od druge polovice 13. stoletja dalje sestavni del občine Piran. Leta 1891 je Pirančan Antonio Caccia z oporoko zapustil svoja zemljišča v Savudriji mestu Piran, pod pogojem, da teh zemljišč ne odtuji ali proda. Leta 1893 je mestna oblast Pirana sprejela dediščino g. Caccie. Savudrija in Kaštel sta bila še leta 1952 sestavna dela Republike Slovenije.

2. Še po prvi svetovni vojni je bil na podeželju do črte Umag-Buje-Buzet slovenski živelj. Leta 1910, ob ljudskem štetju, so bili avtohtoni prebivalci Savudrije le Slovenci in Italijani.

3. S privolitvijo cone B Jugoslaviji leta 1954 ni bila določena meja med Slovenijo in Hrvaško, veljavna pa je še vedno administrativna meja STO. K temu zgodovinskemu dejstvu je potrebno dodati še načelo razdružitve SFRJ, sprejeto na podlagi ugotovitve Badinterjeve komisije.

4. Republika Hrvaška bi morala upoštevati, da je Istro, Reko in Kvarnerske otoke pridobila izključno na račun izgube slovenskega etičnega prostora.

Civilna družba Slovenije

Vračanja
Maj 1945
- Kranj

Foto
Slavko
Smolej

Foto hrani
Muzej
novejše
Slov.
zgodovine

Komunizem in njegove žrtve

Vse do danes še nobena ideologija in na njej zgrajena državna oblast ni povzročila toliko žrtev kot komunizem. Črna knjiga komunizma (Pariz 1997), ki jo je glede števila žrtev v svojem članku v „Družini“ 8.2.1998 povzela Breda Poličar, navaja, da je svetovni komunizem kriv za smrt 85 do 100 milijonov ljudi. Ali si moremo predstavljati te neznanske številke?

„Sto milijonov žrtev“

Črna knjiga komunizma (Pariz 1997)

Svetovni komunizem je kriv za smrt 85 do 100 milijonov ljudi! Ali si sploh moremo predstavljati te številke?

Avtorji priznajo, da bo potrebno še veliko dela, da bodo te številke še bolj točne. Če jih razdelimo po posameznih državah, je stanje takšno:

- < Sovjetska zveza, 20 milijonov mrtvih,
- < Kitajska, 65 milijonov mrtvih,
- < Severna Koreja, 2 milijona mrtvih,
- < Kambodža, 2 milijona mrtvih,
- < Vzhodna Evropa, 1 milijon mrtvih,
- < Latinska Amerika, 150.000 mrtvih,
- < Afrika, 1,7 milijona mrtvih,
- < Afganistan, 1,5 milijona mrtvih,
- < mednarodno komunistično gibanje in partije, ki niso bile na oblasti, nekaj tisoč mrtvih!

Pogrešamo ocene še za marsikatero deželo, ne nazadnje za naše kraje. Ali bo ta pomanjljivost odpravljena v kaki prihodnji izdaji?

Ta lestvica odkriva velike razlike v posameznih deželah. V relativnih vrednostih nedvomno nosi zastavo Kambodža, kjer je Pol Pot na najbolj grozovit način v treh letih in pol pobil približno četrtino celotnega prebivalstva države. Izkušnja maoizma na Kitajskem presune tudi s številom pobitih. Kar zadeva Leninovo in Stalinovo

Rusijo, nam prav tako tamkajšnji eksperiment odseva kri, vendar prelito popolnoma preiščeno in načrtovano za doseg političnih ciljev.

Za ilustracijo se zgolj ozrimo v Rusijo oziroma na ozemlja nekdanje Sovjetske zveze.

- < že v letih 1918-1922 je bilo brez sodbe ustreljenih na tisoče zaprtih oseb ali talcev, tudi stotine tisočev upornih delavcev (!) in kmetov so pokončali v tistem času;
- < donski Kozaki so bili deportirani že leta 1920;
- < na deset tisoče ljudi je bilo postreljenih v koncentracijskih taboriščih med 1918 —1930;
- < likvidacije 690.000 oseb med velikimi čistkami 1937-1938;
- < deportacije dveh milijonov kulakov (velikih kmetov) —tudi tistih, ki sploh niso bili— 1930-1932;
- < smrt šestih milijonov Ukrajincev z umetno povzročeno lakoto — 1933;
- < nasilna preselitev stotine tisočev Poljakov, Ukrajincev, prebivalcev baltiških okupiranih držav, Moldavcev in Besarabcev, 1939-1941 in še pozneje 1944-1945;
- < nasilna preselitev poveljskih Nemcev 1941, krimskih Tatarov, Čečenov in Ingušev 1944.

Res je, da delu lahko očitamo kako pomanjkljivost, na primer že omenjeno nepoznavanje ali omalovaževanje dogodkov na naših tleh. Res je tudi, da po izidu Solženicinovega Gulaga in še nekaterih pričevanj kaj bistveno novega o komunizmu ne bomo zvedeli. A pomen tega skupinskega dela zgodovinarjev je drugje: gre za prvo znanstveno zgodovinsko obarvano obdobje, ki nam je vsem še zelo blizu in ki bo zaposlovalo zgodovinarje še daleč v 21. stoletje. Upajmo torej, da bo takih zgodovinskih obravnav — pričevanj o nekem temnem obdobju — izšlo še več, v spomin in opomin prihodnjim rodovom.

Knjiga je takoj ob izčidu dobila naziv kontroverznosti. Kljub omenjenim pomanjkljivostim si kaj lahko mislimo, od kod prihaja največ kritike. Še veliko je takih, tudi na Zahodu, ki bi raje videli, da tako delo ne bi nikoli izšlo.

Breda Poličar.

Spomini na stalinizem bledijo

**Žrtve stalinistične represije si prizadevalo
za uradno priznanje, ker so morale garati
v delovnih taboriščih v okolici
Vorkute**

Deset let po izrečnih obljubah zadnjega sovjetskega predsednika Mikaila Gorbačova, da bo javnosti razkril vse o okrutnosti razvpitega predhodnika Josipa Visarionoviča Stalina, se žrtve stalinistične represije še vedno bojujejo za uradno priznanje.

V Vorkuti, mestu, ki leži v območju arktičnega kroga in je bilo nekoč središče razvejenega sistema delovnih taborišč, za katera je svetovna javnost zvedela iz del Aleksandra Solženicina (Arhipelag Gulag), spomini na obdobje stalinizma naglo bedijo. Število nekdanjih zapornikov, ki so preživeli nečloveško garanje v vorkutskih rudnikih v tridesetih letih tega stoletja in so jih oblasti obsodile na prisilno delo kot izdajalce države, trockiste ali sovražnike ljudstva, iz dneva v dan upada.

Združenje z imenom Memorial, ustanovljeno marca 1991, tik pred razpadom Sovjetske zveze, si je zadalo nalogo objaviti zgodovinsko resnico o Stalinovih hudodelstvih, ki si zaslužijo naziv „zločini proti človeštvu“. Po Memorialovih podatkih je med letoma 1932 in 1954 v delovnih taboriščih v okolici Vorkute umrlo kakih 200 tisoč obsojencev. „Smrtnost ni bila visoka, ker namen tukajšnjih taborišč ni bil ljudi likvidirati, temveč jih izrabiti kot poceni silo za delo v rudnikih,“ pojasnjuje Vitalij Trošin, predsednik združenja.

Na tisoče zapornikov je pomrlo med gradnjo železniške proge do Vorkute in njihove kosti naj bi še vedno ležale med

tiri. Žrtev, ki so bile najrazličnejših narodnosti —med njimi je bil tudi črnc iz ZDA— naj bi bilo 50 tisoč. V Vorkuto je bilo po Hitler-Stalinovem sporazumu iz leta 1939, ko je polovica poljskega ozemlja pripadla SZ, deportiranih na desettisoče Poljakov. V rudnikih je delalo tudi nekaj prebivalcev pribaltskih držav, ki so jih priključili Moskvi leto kasneje. Preostali obsojenci so bili Rusi, ki so jih kot sumljive aretirali med konflikti s Finsko in med drugo svetovno vojno, nato pa poslali v gulag.

Poleg vsakega rudniškega kopa so postavili taborišče, na območju katerega je zdaj zraslo rudarsko naselje. Toda kljub ostankov bodoče žice veliko rudarjev danes ne ve več, da je na stotine predhodnikov pokopanih v bližini njihovega delovnega mesta. „Vse to je zdaj preteklost“, je dejal župan Vorkute Igor Špektor. „Današnje generacije se ne spominjajo več niti druge svetovne vojne, vsekakor pa so bolj zaposlene s težavami sodobnega življenja. Delovna taborišča in stalinistična represija nimata ta trenutek nobene politične teže“, je zapisal eden izmed krajevnih novinarjev.

Edini spomin na hude čase so preživeli meščani, kot 89-letna Olga Petrovna, ki je bila leta 1938 obsojena na 10 let prisilnega dela v rudnikih in pri gradnji železniške proge. Po prestani kazni se je odločila, da bo ostala v Vorkuti, namesto da bi se vrnila v rodni Leningrad, danes Sankt Peterburg. „Ko bomo pomrli pripadniki stare generacije, se mladi ne bodo več ukvarjali s preteklostjo“, je dejala. Dvainpetdesetletni Trošin, arhitekt in sin žrtve stalinistične represije, se je odločil, da bo v okviru združenja Memorial o zgodovini njihovega kraja najprej poučil vorkutske otroke in njihove učitelje. V Vorkuti si želi prirejati poletne kolonije za najstnike iz vse Rusije, kjer naj bi se mladi ukvarjali s športom, hkrati pa naj bi jim razkazali ostanke temne strani ruske zgodovine. „Država brez preteklosti nima prihodnosti“, je prepričan Trošin.

SFP

Letos 16. novembra se spominjamo
40. obletnice smrti našega velikega škofa

dr. Gregorija Rožmana

SLAVA NJEGOVEMU SPOMINU!

Spominska proslava Tabora DSPB

na Orlovem vrhu, Cleveland, 20. 6. 1999

Skrbno pripravljena proslava v počastitev pomorjenim soborcem v lepem naravnem okolju Orlovega vrha v Clevelandu je privabila mnogo preživelih soborcev in sorodnikov, ki čutijo dolžnost spoštovanja, zahvale in večnega spomina junakom mrtvim domobrancem.

Predsednik ZDSPB - Tabor, Milan Zajec, je v slavnostnem govoru pozdravil navzoče:

Lepo pozdravljeni in dobrodošli na Orlovem vrhu, Slovenske Pristave, Ohio, kjer se vsako leto spominjamo mučencev slovenskih domobrancev, četnikov, vaških stražarjev in drugih slovenskih protikomunističnih žrtev, ki so v času komunistične revolucije in po njej v Sloveniji dali svoja življenja za domovino

V imenu Zveze Tabora DSPB, pozdravljam goste iz Waukegana, Chicaga, iz Canade in drugih držav severne in južne Amerike, kakor tudi iz Slovenije. Poseben pozdrav pa častitemu g. župniku Franciju Kosmu, ki že vrsto let opravlja daritev sv. maše za vse žrtve, ki se jih danes spominjamo. Hvala lepa gospod župnik! Hvala lepa tudi vsem, ki ste okrasili Orlov vrh za to proslavo, prav tako velika zahvala gospe Mari Kolman in Blažu Potočniku, ki bosta tako ubrano kot vedno vodila ljudsko petje pri sv. maši.

Vedno znova, vsako leto se živo spominjamo naših soborcev, mater, žena deklet in otrok ki so jih zverinsko pomorili slovenski partizani - komunisti, v času njihove zločinske revolucije in po končani vojni. Tam na beli steni so uklesana imena, črna imena krajev morišč, kjer so slovenski komunisti pobijali poštene slovenske ljudi. Posebno pa ob koncu vojne, zajete domobranske

ranjence in vrnjene domobrance, ki so bili na nečloveški način pomorjeni v Brezerjevem Breznu, Kočevskem rogu, Hrastniku, Teharjih, v rovu Sv.Barbare in drugih krajih širom Slovenije. Vseh teh žrtev se danes tu s ponosno žalostjo spominjamo in se k njim zatekamo, da bi pri Bogu izprosili, za naš slovenski narod pravo resnično svobodo brez agentov komunistične tiranije, ki je usužnjevala pol stoletja naš narod in našo Slovenijo - nekdam raj pod Triglavom, spremenila v veliko grobišče.

Danes Slovenija pogreša več modrih ljudi, voditeljev naroda, kot sta bila škof Gregorij Rožman, general Leon Rupnik.Slovenija pogreša tisoče slovenskih fantov,ki se niso. dali varati od komunistov, ki so vedeli kje je njihovo mesto v času zmot in prevar, ki so odločno stopili na fronto domovine.Vendar pa so bili prevarani od tistih,katere so varno čuvali v Ljubljani in jim zatrjevali, da imajo vso zvezo z zavezniki.

Sledil je slovenski križev pot beguncev in nesramna predaja v Vetrinju, albijonskim mešetarjem.

Kot verujemo v povečanje naših mučencev, verujemo v pravico in resnico, ki bosta po njih silnih žrtvah vstali za BOGA,NAROD in lepšo DOMOVINO.

Slava našim junakom!

Domobranci so bili slovenska vojska prostovoljcev. Šli so v obrambo pravice človeka, naroda in za vero očetov.

Bili so prostovoljci v času silne narodove stiske, pripravljeni na vsako žrtev. Darovali so svojo mladost, zdravje, življenje. Da skoro vsi tudi življenje.

Slovensko zavetišče v Argentini - Rožmanov dom - jim je spomenik v zahvalo in priznanje za veliko, nesebično žrtev ljubezni.

Naj bodo ti nesmrtni junaki nam vsem v zgled in ponos!

Spominski dan v Milawaukee

Odkar obstoja društvo Triglav, kjer smo zbrani preživeli domobranci in protikomunisti obhajmo na Parku Spominski dan 31. maja sveto mašo in komemoracijo za naše pobite.

Z dr. Goletom je somaševal g. Gregor Goršič, lanski novomašnik, ki že več let sodeluje pri našem spominskem programu. V pevski zbor so se priključili tudi gosti iz Chicaga. Veliko naših pevcev je žal že na ploščicah, ki so v njihov spomin vzdane v cerkvi nad jezerom.

V pridigi nas je dr. Gole spomnil na tiste žalostne dni v maju 45. Rekel je, da je pripravil pridigo, ki nas bo s pesnikom knjige „Črna maša“ pospremila po rimskih cestah do kolizeja, kjer so bili mučeni prvi kristjani — saj se je prav tako zgodilo s tisoči in tisoči naših slovenskih mučencev dokler niso končali v katakombah nešteti grobišč. Njihova smrt je bila zmaga nad komunizmom.

Prošnje med mašo je bral g. Menčak: za svetega očeta, za dr. Rodeta, Ljubljanskega metropolita, za škofa Rožmana in generala Rupnika, za pomorjene domobrance in vse žrtve komunističnega nasilja, pa še za slovenski narod in našo mladino tukaj in doma. Pomolili smo tudi za pokojne člane Triglava ki so že v večnosti, 30 jih je in število raste!

Po maši smo še zapeli Marijo skozi življenje, nato pa je g. Franjo Mejač, ki je predsednik Milwauškega Tabora pozdravil vse goste, zahvalil se gospodoma za lepo mašo in predstavil glavnega govornika, g. Martina Globočnika iz Denverja.

G. Globočnik je v svojem govoru počastil vse pomorjene in mučene — od Grahovega, Turjaka, Mozlja, Krimskih jam pa do Kočevja, Št. Vida in Teharja, pa še vse tiste, ki so izginili brez sledu in ki so se mučili po zaporih. Tisoči leže po jarkih in gozdovih po celi Sloveniji.

In kdo je kriv vseh teh žrtev? Najprej dva Josipa — Stalin in Broz, nato pa naši Kajni — veliko jih je še živih. Kje pa je kako mednarodno sodišče, da bi jih kaznovalo?

Sprašujemo se zakaj je Bog dopustil vse to trpljenje, pa nimamo odgovora. Pozabimo pa se včasih vprašat zakaj smo si ostali pri življenju. Predvsem smo Bogu hvaležni za življenje, a naša dolžnost je, da smo pričevalci. Naši mučenci nas prosijo: ne pozabite nas! Slovenski narod ne sme umreti!

Zapeli smo Gozdič je že zelen, Lojze Gregorič je citiral Koroščevo pesem Naših mrtvih dan in Ani Sagadin je prebrala molitev k Materi božji, ki so jo sestavile in molile zapornice v ljubljanskih zaporih.

Nato nas je g. Gregor spomnil, da bo letos v jeseni škof Slomšek proglašen za blaženega. Med darovi, ki jih je škof Slomšek prejel je bil tudi njegov preroški duh. Že leta 1950 je v Drobtnicah napisal preroško pesem o komunizmu, ki bo zajel tudi našo deželo z vso grozo in zlom. Koliko žrtev bi na bilo prihranjenih, če bi poslušali Slomškov glas.

Danes se zahvaljujemo za žrtve domobrancev in vseh pomorjenih in prosimo Boga, da bi te žrtve rodile nov rod za Boga, narod in domovino.

Slovesnost smo zaključili z našo himno Oče, mati, popoldne pa je bilo prihranjeno za običajno kosilo in vasovanje z znanci.

Zbrali smo se tudi na „Domobranskem grobu“, ki ga članice društva krasi z rožami in svečkami. Tam smo pomolili za vse naše izgubljene fante.

Mara Kolman

Ivan Bambič z ženo Marico je obhajal 50 letnico poroke.

Vsi jima čestitamo!

Enako borcem ing. Milanu Mejaču, Slavku Janežiču in Jožetu Garšiču za 75 letni rojstni dan.

Še na mnoga leta fantje!

Pozdravljen naš biseromašnik g. župnik Ivan Lavrih

Rojen je bil 2. avgusta 1915 v Št. Vidu pri Stični. Ljudsko šolo je obiskoval v Št. Vidu pri Stični. Klasično gimnazijo v Ljubljani, maturiral 1934. Bogoslovje v Ljubljani, teološko fakulteto. Posvečen je bil 2. julija 1939.

Po opravljeni vojaški službi je bil nastavljen za kaplana v Dobropolju. Tu se je začela križeva pot. Napadi Italijanov, partizanov. Ubijanje nedolžnih ljudi.

Po razpadu Italije se je zatekal na Turjaški grad. Peljal se je tja v nedeljo s kolesom, a vrniti se ni mogel, ker so prihajali proti gradu partizani od vseh strani. Italijanski topovi so po enem tednu uničili grad s pomočjo partizanov. Proti koncu tedna so bili brez vode in hrane. Okoli 600 so jih z žico povezali in odpeljali na železniško postajo Velike Lašče. Pripeljali so jih v Kočevski grad. Tam je bil nekaj časa zaprt. Potem so ga premestili v celico št. 1 med četnike. Ta celica je bila imenovana celica smrti. Priredili so sramotni Kočevski proces v kinodvorani. Izmed 21 sojenih je bila 16 na smrt obsojenih. Te so potem naložili na tovornjak in dodali brez vsake sodbe še okoli 150 ljudi. Odpeljali so jih v Mozelj in tam so te nedolžne žrtve po strahovitem mučenju usmrtili. Izvedela sem od kočevskih partizanov, da so jih namenoma malo z zemljo zasuli, da jih bodo volkovi in lisice še isto zimo dokončale 1943. leta.

Srečno se je naš biseromašnik rešil tudi maja 1945 na Koroško. Dobil je mesto kaplana v Škocjanu. Med tednom je bil hlapec skupaj z g. Ivanom Rehbergarjem, kateri še danes živi v Windsorju v Kanadi. V nedeljo je pa bil pridigar in mašnik.

1949. leta je prišel v Cleveland. 2. julija bo obhajal 60. let mašništva in sam v svoji sobi v starostnem domu za duhovnike. Prav je, da se ga spomnimo v Taboru. Med tem časom je pa še od države Kansas dobil lepo priznanje.

Hvala za vse, gradi gospod biseromašnik. Naj dobri Bog Vas ohrani še na mnoga leta.

Mimi in Ferd Martinčič

Čestitkam visokemu jubileju soborca Ivana Lavriha se pridružuje tudi
TABOR.

+ Jože Dovjak se je poslovil

27. marca 1999 v Perry, O.- na samem pragu Velike noči in nove pomladi se je od nas poslovil, eden najbolj poznanih Slovencev clevelandske slovenske skupnosti. Slovenec po rojstvu in kristjan po prepričanju, umetnik po božji volji.

Rodil se je na Viču, Ljubljana in se od vsega začetka udeleževal v kulturnem življenju tega ljubljanskega predela. Žal so bile takratne ljubljanske razmere premalenkostne in preskromne, da bi mogle odpreti resnične možnosti njegovemu čudovitemu pevskemu talentu, ki pa ga je kljub temu z veseljem delil s svetom okrog sebe. Bil je tudi odličen dramski umetnik in clevelandska slovenska skupnost se ga bo najbrž še dolgo spominjala v vlogi Hofmannstahlovega „Slehernika“.

Ko so se na slovenskem ločevali duhovi med drugo svetovno vojno je Jože sledil svojem prepričanju in se odločil proti rdeči revoluciji, zaneseni med naše ljudi s tujih poljan. Udeležil se je tragičnih dogodkov ob italijanski kapitulaciji, takoj po njej pa vstopil v Slovensko domobranstvo, kateremu mu je ostal zvest do zadnjega.

Ob koncu vojne se je prav tako srečno rešil iz tragedije, ki je zadela naš živelj, kot je bil to slučaj tudi v Stični, med znano eksplozijo peklenskega stroja, v kateri je ušel smrti.

Zdaj se je dopolnil njegov čas.

Taborjani

+ Ivan Kunovar

Spet smo izgubili zavednega domobranca, zavednega Taborjana in prijatelja. Ivan je bil rojen 23. januarja 1921 v Dravljah - sin zavedne in verne družine. Umrli je maja 1999.

Ko je Sloveniji grozila komunistična revolucija se je Ivan v najlepših fantovskih letih pridružil Vaškim stražam v Dravljah in potem Primorskim domobrancem. Ob koncu vojne se je z Domobranci umaknil v Italijo. Po več letih bivanja v italijanskih taboriščih, kjer se je oženil, je leta 1949 prišel z družino v Milwaukee. Zaposlen je bil v tovarni Sorgel do svoje upokojitve. Bil je vesel in družaben. Že v mladosti je rad prebiral knjige. Tukaj je kupil vsako knjigo, ki je izšla in si tako ustvaril lepo knjižnico.

Bil je zaveden protikomunist in vedno pripravljen delati pri naši organizaciji. Rad je posedal s svojimi prijatelji na Parku in pri kozarcu vina vedno debatiral o vseh mogočih zadevah brez konca.

Več let je bolehal in imel več operacij, vendar pa je imel železno voljo za življenje. Ko je sredi aprila spet prišel iz bolnice in je že vedel, da se mu ure iztekajo, ga je žena še pripreljala na Park. Vsi smo ga z veseljem pozdravili. Vendar, izgledajo je kot da se je prišel posloviti od kraja, kjer je preživel toliko lepih ur svojega življenja. En teden potem, 8. maja, je umrl.

Vsem sorodnikom iskreno sožalje, Tebi, Ivan, pa naj bo lahka ameriška zemlja.

Taborjani

Naša naslovna stran

Med vojno in po njej je bilo v Sloveniji zunaj sodno pobitih skoraj tristo tisoč ljudi, med njimi veliko drugih jugoslovanskih narodnosti (Hrvatov, Srbov, Črnogorcev, Muslimanov, itn.).

Tako je Slovenija dežela, ki ji po številu prebivalcev skoraj ni para.

Kako se je to lahko zgodilo in zakaj šele tako pozno spoznavamo prave številke pobitih?

Tiskovni sklad

Hren France	\$ 50.-
Lekšan Rudi	\$ 10.-
Drew Kati, v spomin na moža Vili Drew	\$ 20.-
Sivec Silvija	\$ 20.-
Pust Dragica	\$ 10.-
Vogel Tone	\$ 10.-
Mejač Frank in Marie, v spomin na Ivan Kunovar	\$ 20.-
Dolinar Gregor v spomin na Ata, Milan Dolinar	\$ 50.-
Medved Ana	\$ 35.-
Martinčič Marija, Kanada ...	\$ 40.-
N.N.	\$ 20.-
Mr. in Mrs. Louis Antloga v spomin na ata F. Lovko	\$ 50.-
Zajec Karl	\$ 50.-
Zavodnik Marija	\$ 20.-
Pfaifer Ciril in Julka	\$ 15.-
Zupančič Polde	\$ 10.-
Žnidaršič Janez	\$ 30.-
Lukež Rudi	\$ 30.-
Rupnik Franci	\$ 5.-
Grum Jakob	\$ 15.-
Tine Meršol MD	\$ 30.-
Kermavner Cirila	\$ 10.-
Štepec Slavko	\$ 30.-
Žnidaršič Vera v spomin na moža Jožeta	\$ 20.-
Frank in Rezi Ferkulj ob smrti	

Jožeta Dovjak	\$ 10.-
Tone in Jožica Strle	\$ 20.-
Skubic Janez	\$ 10.-
Merc Rudi	\$ 15.-
Berkopec Ivan v spomin na brate domobrance	\$ 20.-
Bitenc Vili	\$ 20.-
Ferkulj Frank in Rezi v spomin na Lojze Petrič in Miha Pitro	\$ 30.-

Socialni sklad

Zajec Karel	\$ 30.-
Štepec Slavko	\$ 25.-
Hren Franc	\$ 50.-
Dolinar Gregor v spomin na ata Milan Dolinar	\$ 100.-
Vodišek Marija	\$ 10.-
Globočnik Martin	\$ 10.-
Štepec Slavko	\$ 25.-
Žnidaršič Vera v spomin na moža Jožeta	\$ 20.-
Zadnikar Vili in Rela	\$ 100.-

Rožmanov dom

Hren France	\$ 50.-
Sivec Silvija	\$ 10.-
Dr. Lukež Franc MD	\$ 160.-
Gregorič Lojze	\$ 100.-
Zadnikar Vili in Rela v spomin na Ing. Janez Krepfl	\$ 200.-

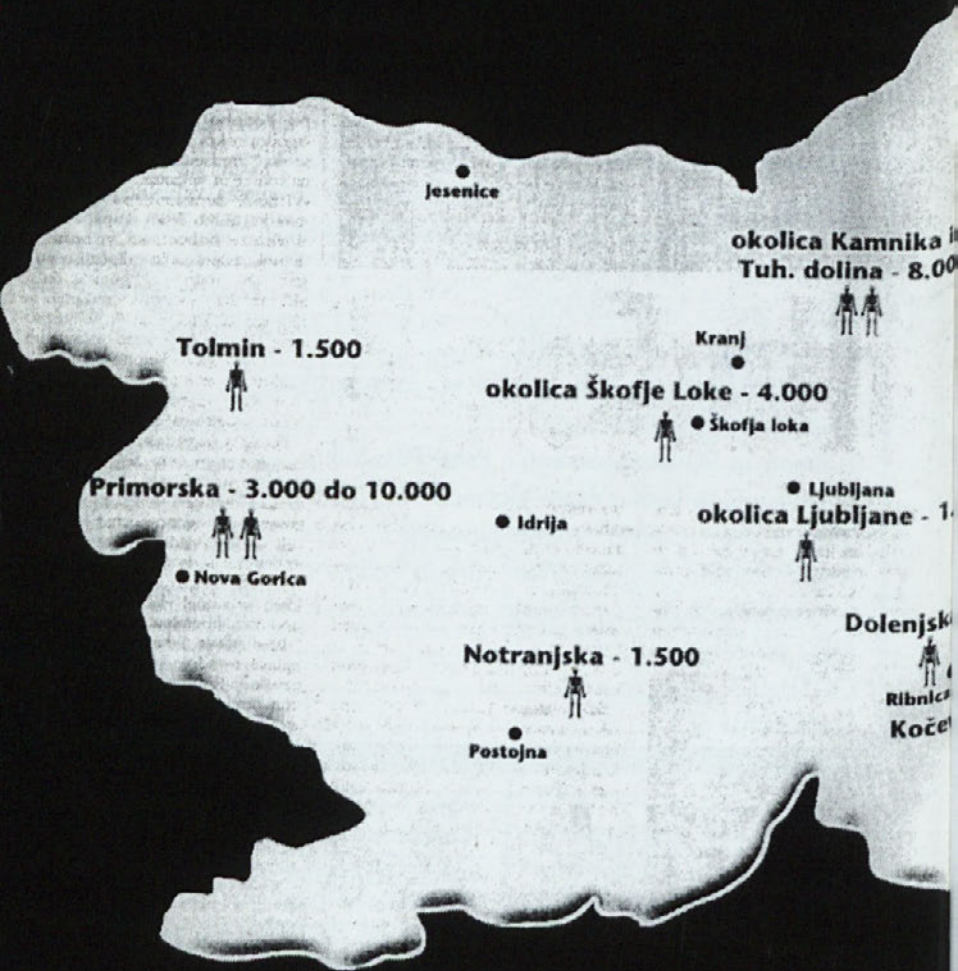
VSEBINA

Izseljenskemu staremu letu	241
„Kontinuitetni vzorci mišljenja“ - Franci Petrič.....	243
Monopol na „NOB“ - Ivo Žajdela.....	245
Pozabiti krivice, sovraštvo, moliti za spravo in mir - Ivan Korošec	247
Novi Nato in njegovi novi sovražniki - Vaclav Havel....	252
Priče so spregovorile in napisale - Anton Žitnik	255
Na kraju zločinov - Ivan Korošec	259
Spominjam se svinčenih časov - Pesnik Spomina	262
Še o privilegiranih Slovincih - Ivan Korošec	264
Pismo spoštovanemu gospodu naslovnemu škofu dr. Grmiču - Andrej Lenarčič	266
Bratov grob - Stanislav Klep.....	268
Oblaki beže - Ivan Korošec	269
Množična grobišča tudi v dolini sv. Janeza blizu Špitaliča nad Celjem	270
Tuđman in 90-letni generali - Peter Potočnik	271
V Sloveniji še vedno časte zločinca	272
Meja v Istri - Civilna družba Slovenije.....	273
Komunizem in njegove žrtve - Breda Poličar	276
Spomini na stalinizem bledijo - AFP.....	278
MED NAMI.....	281
ODŠLI SO	286
DAROVALI SO	288

Hurlingham
Sucursal
Correo
Argentino
(Bs. As.)

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 1596

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 2619

Jesenice

okolica Kamnika
Tuh. dolina - 8.000

Tolmin - 1.500

Kranj

okolica Škofje Loke - 4.000

● Škofja loka

Primorska - 3.000 do 10.000

● Idrija

● Ljubljana
okolica Ljubljane - 1.

● Nova Gorica

Notranjska - 1.500

Dolenjska

● Postojna

Ribnica
Koče